

Dagen havde været varm og nærmest kvælende uden et eneste vindpust og med soldisen flimrende i luften. Nu var himlen høj og klar og skiftede farve fra rosa til mørkeblå. Snart ville den røde solskive forsvinde et eller andet sted bag Ven, og aftenbrisen, der allerede trak vatlignende striber over Øresunds vandspejl, førte svage pust af behagelig kølighed gennem Malmøs gader. Med den lette vind kom lugten af rådne tang, søgræs og affald, der var skyllet op på Ribersborgsstranden og ind gennem havneindløbet og videre ind i kanalerne.

Byen minder ikke meget om det øvrige Sverige, mest på grund af den geografiske beliggenhed. Der er længere til midnatssolen end til Rom, langs horisonten ser man lysene på den danske kyst, og selv om det er sandt, at vintrene ofte er sjappede og blæsende, så er det også sandt, at somrene mindst lige så tit er lange og varme og fulde af nattergalesang og duftene fra de store parkers frodige grønne løv.

Og netop sådan var det denne smukke sommeraften i begyndelsen af juli 1969. Desuden var der stille og roligt og ikke ret mange mennesker. Den internationale turisme havde endnu ikke gjort sig bemærket i større omfang – det gør den for øvrigt sjældent her – og hvad de uvaskede, hashrygende, ungdommelige blaffere fra forskellige dele af verden angår, så havde man kun set fortropperne og ville sikkert heller ikke se meget mere, eftersom hovedstyrken sjældent nåede længere end til København.

Selv på det store hotel lige over for banegården nede ved havnen var der helt stille. Nogle udenlandske forretningsmænd forhandlede værelsesbestillinger i foyeren, garderobemanden læste uforstyrret en klassiker bagerst i sin garderobe, og i barens tussmørke var der kun et par lavmælte stamgæster og en bartender i snehvid jakke.

Inde i den store, klassiske restaurant til højre for receptionen var aktiviteten også begrænset, om end en smule større. Enkelte borde var besat, for det meste af enlige, tavse mennesker, og pianisten havde taget sig en pause. Lige foran svingdørene ud til køkkenet stod en tjener med hænderne på ryggen og kiggede eftertænksomt ud ad de store, åbne vinduer, sandsynligvis fordybet i tanker om ikke alt for fjerntliggende sandstrande.

Længst tilbage i restauranten sad et middagsselskab på syv personer, en velklædt og alvorlig forsamling af varierende køn og alder. Deres bord var fyldt med glas og delikatesser og omgivet af champagnekølere. Men serveringspersonalet havde diskret trukket sig tilbage, for værten havde netop rejst sig og var begyndt at holde tale.

Værten var en rank, midaldrende mand i mørkeblå habit med stålgråt hår og meget solbrændt. Han talte roligt og rutineret med moduleret stemme og i stilfærdigt humoristiske vendinger. De seks øvrige ved bordet sad stille og betragtede ham, og der var kun en af dem, der røg.

Gennem de åbne vinduer hørtes lyden af biler, der passerede, og tog, der skiftede ovre på banegården på den anden side af kanalen, et rangeringsområde, der for øvrigt er det største i Nordeuropa, og en københavnerbåd tudede kort og hæst i havneindløbet, og et sted nede ved kanalens bred fnisede en pige.

Således var altså situationen denne blide, varme onsdag i juli, og klokken var cirka halv ni om aftenen. Man må bruge udtrykket cirka, for det lykkedes aldrig nogen at fastslå det nøjagtige tidspunkt for, hvornår det skete. Derimod er det så meget desto lettere at fortælle, hvad der skete.

En mand kom ind gennem dørene, kastede et blik over på receptionen med de udenlandske forretningsmænd og portieren i sin lange jakke, drejede hurtigt til højre og gik forbi garderoben og den smalle, langstrakte lobby uden for baren og ind i restauranten, roligt og målbevidst og med skridt, der var påfaldende hurtige. Der var endnu ikke noget opsigtsvækkende ved denne mand, ingen så på ham, og han gjorde sig heller ikke den ulejlighed at se sig om.

Han passerede hammondorglet og flyglet og anretterbordet

med dets opstilling af spejlblanke skinnende finesser og fortsatte forbi de to store søjler, der bærer taget. Stadig lige målbevidst styrede han direkte hen mod selskabet i hjørnet, hvor værten stod med ryggen til ham og talte. Da manden var cirka fem skridt væk, stak han højre hånd inden for jakken, og en af kvinderne ved bordet så på ham, og taleren vendte sig halvt om for at se, hvad der distraherede hende. Han kastede et hurtigt og ligegyldigt blik på den påtrængende mand og begyndte straks at vende sig mod sine gæster igen uden et sekund at afbryde den udlægning, han var i gang med, og i samme øjeblik fremdrog den nyankomne en stålblå genstand med riflet kolbe og langt løb og sigtede omhyggeligt og skød taleren i hovedet. Knaldet var ikke chokerende højt, det lød snarere som det fredsommelige puf fra en salonriffel i et skydetelt.

Kuglen ramte lige bag venstre øre, og taleren faldt foroverbøjet ind over bordet med venstre kind i den ovnbagte kartoffelmos omkring en udsøgt fiskestuvning a la Frans Suell.

Mens skytten stoppede våbnet væk, vendte han sig brat til højre, gik de få skridt hen til det nærmeste vindue, satte venstre fod på karmen, svingede sig op og ud, trampede i blomsterbedet udenfor, sprang ud på fortovet og forsvandt.

En gæst i halvtredsårsalderen tre vinduesborde længere væk stivnede og stirrede forbløffet med whiskyglasset halvvejs til munden. Foran sig havde han en opslået bog, han lige havde foregivet at sidde og læse i.

Den solbrændte mand i det mørkeblå jakkesæt var ikke død.

Han rørte på sig og sagde:

“Av. Det gør ondt.”

De døde plejer ikke at beklage sig. For øvrigt så det ikke engang ud til, at han blødte.

Per Månsson sad i sin ungarlehybel i Regementsgatan og talte i telefon med sin kone. Han var vicekriminalkommissær ved politiet i Malmø, og selv om han var gift, levede han som ungarl fem af ugens dage. Hver friweekend var han sammen med sin kone, et arrangement de var blevet enige om for over ti år siden, og som begge hidtil havde været tilfredse med.

Han klemte røret fast mod venstre skulder, mens han med højre hånd blandede sig en gripenbergar. Det var hans yndlingsdrik, og den bestod ganske enkelt af cirka otte centiliter gin, knust is og grape tonic i et stort sjusglas.

Hans kone havde været i biografen og genfortalte handlingen i "Borte med Blæsten".

Det tog sin tid, men Månsson lyttede tålmodigt, for så snart hun var færdig med at fortælle, havde han tænkt sig at aflyse hendes weekendbesøg under foregivende af, at han skulle arbejde. Hvilket var løgn.

Klokken var tyve minutter over ni om aftenen.

Månsson svedte trods sin lette beklædning, netundertrøje og ternede underbukser. Han havde lukket altandørene ved begyndelsen af samtalen for ikke at blive forstyrret af trafiklarmen fra gaden, og skønt aftensolen for længst var sunket ned bag hus-tagene overfor, var der meget varmt i stuen.

Han rørte rundt i sin sjus med en gaffel, som han med skam at melde havde stjålet eller ved et uheld fået med sig fra en restaurant, der hed Översten. Kunne man komme til at tage en gaffel med sig? Tænkte Månsson og sagde:

"Ja, jeg er med. Det var altså Leslie Howard, der ... Nå, ikke Clark Gable? Javel ..."

Fem minutter senere var hun nået til slutningen, og han fremførte sin hvide løgn og lagde røret på.

Telefonen ringede. Månsson tog den ikke straks. Han havde fri, og det ville han fortsætte med. Han tømte langsomt sin gripenbergar og betragtede den mørknende aftenhimmel, mens han løftede røret og sagde:

“Ja. Det er Månsson.”

“Hej. Det er Nilsson. Det var dog en fandens lang samtale. Jeg har prøvet at ringe til dig i en halv time.”

Nilsson var kriminalassistent og denne nat vagthavende på stationen ved Davidshallstorg. Månsson sukkede.

“Nå,” sagde han. “Hvad er der så nu?”

“En gæst er blevet skudt på Savoy. Jeg er bange for, jeg må bede dig om at rykke ud.”

Månsson løftede det tomme, men stadig kolde glas og rullede det mod panden med håndfladen.

“Er han død?” spurgte han.

“Det ved jeg ikke,” sagde Nilsson.

“Kan du ikke sende Skacke?”

“Han har fri. Og jeg kan ikke få fat i ham. Jeg leder stadig efter ham. Backlund er der nu, men du burde nok ...”

Månsson fór sammen og stillede glasset fra sig.

“Backlund? Okay, jeg kører med det samme,” sagde han.

Han ringede straks efter en taxi, lagde røret på bordet, og mens han klædte sig på, lyttede han til den skrattende stemme i røret, der med jævne mellemrum mekanisk gentog ordene *Taxi, vent venligst*, før hans samtale endelig blev stillet om til telefondamen.

Uden for hotel Savoy holdt flere sjusket parkerede politibiler, og foran hovedindgangen stod to betjente og spærrede vejen for en voksende skare af nysgerrige aftenvandrere, der samlede ned for trappen.

Månsson iagttog scenen, mens han betalte taxien og stoppede kvitteringen i lommen, og syntes, at den ene betjent optrådte lige lovlig bistert, og tænkte, at det nok ikke ville vare længe, før politiet i Malmø fik lige så dårligt ry som kollegerne i Stockholm.

Han sagde imidlertid ikke noget, men nøjedes med at nikke og gik forbi de uniformerede betjente i receptionen. Nu var der masser af støj herinde, personalet fra hotellets forskellige afde-

linger snakkede i munden på hinanden, og en del gæster var strømmet ud fra grillbaren. Nogle politibetjente fuldendte billedet. De virkede himmelfaldne og uvante med miljøet, og ingen havde åbenbart sagt til dem, hvordan de burde optræde, eller hvad de måtte forventes at foretage sig.

Månsson var en stor mand i halvtredsårsalderen. Han var afslappet klædt i løsthængende skjorte, terylenebukser og sandaler. Han tog en tandstikker op af brystlommen, pakkede den ud af papirhylstret og stak den i munden. Han tyggede lidt på den og dannede sig eftertænksomt et overblik over situationen. Tandstikkeren var amerikansk og smagte af menthol, og han havde tilegnet sig den på togfærgeren Malmøhus, hvor den slags var til gæsternes disposition.

Ved døren ind til den store restaurant stod en politibetjent ved navn Elofsson, som han regnede for lidt klogere end de andre. Han gik hen til ham og sagde:

“Hvad er der egentlig foregået?”

“En eller anden er åbenbart blevet skudt.”

“Hvilke instrukser har I fået?”

“Ikke nogen.”

“Hvad laver Backlund?”

“Afhører vidner.”

“Hvor er den, der blev skudt?”

“På hospitalet, tror jeg.”

Elofsson rødmede let. Så sagde han:

“Ambulancen nåede åbenbart frem før politiet.”

Månsson sukkede og gik ind i restauranten.

Backlund stod ved bordet med de sølvglinsende terriner og afhørte en tjener. Han var en ældre mand med briller og et almindeligt ydre. På en eller anden måde var det lykkedes ham at blive kriminalassistent af første grad. Nu stod han med sin notesbog åben i hånden og skrev flittigt, mens han udspurgte tjeneren. Månsson standsede inden for hørevidde, men sagde ikke noget.

“Og hvad tid skete det?”

“Tja, omkring halv ni.”

“Omkring?”

“Ja, jeg ved det ikke præcis.”

“De ved med andre ord ikke, hvad klokken var?”

“Nej, netop.”

“Højst ejendommeligt,” sagde Backlund.

“Hvad?”

“Jeg siger, at det er højst ejendommeligt. De har jo armbåndsur på, ikke?”

“Jo.”

“Og der sidder et ur på væggen derovre, hvis jeg ikke tager fejl.”

“Jo, men ...”

“Men hvad?”

“De går begge to forkert. Og desuden tænkte jeg ikke på at se på uret.”

Backlund virkede overvældet af svaret. Han lagde notesbogen og pennen fra sig og begyndte at pudse sine briller. Så trak han vejret dybt, greb atter notesbogen og tog endnu en tårn.

“Selv om De havde to ure til Deres rådighed, ved De altså ikke, hvad klokken var?”

“Jo, sådan cirka.”

“Vi har ikke megen nytte af sådan cirka svar.”

“For øvrigt viser urene ikke det samme. Mit går for hurtigt, og det derovre er bagefter.”

Backlund konsulterede sit eget kronometer.

“Ejendommeligt,” sagde han og noterede noget.

Månsson spekulerede på hvad.

“Nå, men De stod altså her, da gerningsmanden gik forbi?”

“Ja.”

“Kan De give mig et så fuldkomment signalement som muligt?”

“Jeg kiggede egentlig ikke på ham.”

“Så De ikke gerningsmanden?” sagde Backlund forbløffet.

“Jo, lige da han kravlede ud ad vinduet.”

“Hvordan så han da ud?”

“Det ved jeg ikke. Der er jo ret langt derover, og selve bordet var skjult bag søjlen.”

“De mener, at De ved ikke, hvordan han så ud?”

“Ja.”

“Men hvordan var han klædt?”

“I brun jakke, tror jeg.”

“Tror?”

“Ja, jeg så ham jo kun et kort øjeblik.”

“Men hvad havde han ellers på? Bukser, for eksempel?”

“Ja, det havde han.”

“Og det er De sikker på?”

“Ja, det ville jo have været lidt ... skal vi sige ejendommeligt, ellers. Altså hvis han ikke havde haft bukser på.”

Backlund skrev, som gjaldt det livet. Månsson vendte tandstikkeren i munden og sagde stilfærdigt:

“Hør engang, Backlund.”

Den anden vendte sig om og stirrede irriteret.

“Jeg er lige ved at afhøre et vigtigt vidne ...”

Han brød af og sagde surmulende:

“Nå, er det dig?”

“Hvad er der egentlig foregået?”

“En mand er blevet skudt ned herinde. Og kan du gætte hvem?”

“Nej.”

“Direktør Viktor Palmgren,” sagde Backlund med stort eftertryk.

“Nå, ham,” sagde Månsson.

Og tænkte: Det her bliver sgu morsomt. Højt sagde han:

“Det skete altså for over en time siden, og den, der skød, kravlede ud ad vinduet og gik sin vej.”

“Det ser sådan ud, ja.”

Backlund tog aldrig noget for givet.

“Hvorfor står der seks betjente udenfor?”

“Jeg har ladet spærre af.”

“Hvad? Kvarteret?”

“Gerningsstedet,” sagde Backlund.

“Se at få alt uniformeret personale væk,” sagde Månsson træt.

“Det er sikkert ikke særlig behageligt for hotellet, at det vrimler med politibetjente både inde i foyeren og udenfor på gaden. Før øvrigt er de sikkert til større nytte andre steder. Og prøv så at

få stykket et signalement sammen. Der er sikkert bedre vidner end manden her.”

“Vi afhører naturligvis alle,” sagde Backlund.

“Ja, efterhånden,” sagde Månsson. “Men lad være med at holde nogen tilbage, der ikke har noget direkte afgørende at fortælle. Du skal bare tage deres navne og adresser.”

Backlund så mistroisk på ham.

“Hvad har du tænkt dig at gøre?”

“Ringe lidt rundt,” sagde Månsson.

“Til hvem?”

“Til aviserne for eksempel og finde ud af, hvad der er sket.”

“Skulle det være en morsomhed?” sagde Backlund afvisende.

“Netop,” sagde Månsson fraværende og så sig omkring.

Flere journalister og fotografer strøg omkring inde i restauranten. En del af dem havde sikkert været der længe før politiet, og antagelig havde en eller flere af dem befundet sig i grillbaren eller baren allerede, da det famøse skud blev affyret. Hvis han kendte dem ret.

“Men systematikken kræver ...,” begyndte Backlund.

Netop da kom Benny Skacke stormende ind i restauranten. Han var kriminalassistent og kun tredive år gammel. Han havde tidligere tjenestegjort ved rigsmordkommissionen i Stockholm, men havde søgt væk efter en noget tvivlsom indgriben, der havde været nær ved at koste en af hans overordnede livet. Han var pligtopfyldende og samvittighedsfuld og lidt naiv, og Månsson kunne godt lide ham.

“Du kan få Skacke til at hjælpe dig,” sagde han.

“Stockholmeren?” sagde Backlund tvivlende.

“Netop,” sagde Månsson. “Og glem ikke det med signalementet. Det er det eneste, der er vigtigt lige nu.”

Han smed sin søndertyggede tandstikker i et askebæger og gik ud i foyeren. Styrede direkte mod telefonen over for receptionen.

Månsson ringede fem steder hen i hurtig rækkefølge. Så rystede han på hovedet og gik ind i baren.

“Næ, men god dag, god dag,” sagde bartenderen.

“Hej,” sagde Månsson og satte sig.

“Hvad må vi byde på i dag? Det sædvanlige?”

“Nej, bare en grape tonic. Jeg skal tænkte.”

Indimellem går alt galt, tænkte Månsson. Og det her var sandelig begyndt på den værst tænkelige måde. For det første var Viktor Palmgren en meget kendt og betydningsfuld person. Det var ganske vist svært at sige præcis hvorfor, men én ting var sikker: Han havde masser af penge og var mindst millionær. Det faktum, at han var blevet skudt ned på en af Europas mest kendte restauranter, gjorde ikke sagen bedre. Dette var en sag, der ville vække stor opmærksomhed og kunne få de mest uforudsigelige konsekvenser. Umiddelbart efter skuddet havde hotelpersonalet båret den tilskadekomne ind i en fjernsynsstue og lavet en foreløbig bære. Samtidig havde man alarmeret politi og ambulance. Ambulancen var kommet meget hurtigt, hentet den tilskadekomne og kørt ham til Almänna Sjukhuset. Politiet var derimod ikke kommet lige med det samme. Og det skønt en patruljevogn faktisk havde befundet sig ved Hovedbanegården, det vil sige mindre end to hundred meter fra gerningsstedet. Hvordan var det så gået til? Han havde ganske vist fået forklaringen nu, men den var ikke specielt smigrende for politiet. Alarmen var først blevet misforstået og anset som mindre hastende. De to betjente ved Hovedbanegården havde derfor brugt deres kræfter på at lægge en ganske almindelig beruser i håndjern. Først da politiet blev alarmeret endnu en gang, var et opbud af biler og uniformeret personale med Backlund i spidsen blevet dirigeret til hotellet over hals og hoved. Hvad der derefter var blevet udført af efterforskningsarbejde, var fuldstændig planløst. Selv havde Månsson siddet og gennemtygget “Borte med Blæsten” sammen med sin kone i over fyre minutter. Desuden havde han drukket to sjusser og været tvunget til at vente på en taxi. Og da den første politimand nåede frem, var der allerede gået en halv time, siden skuddet blev affyret. Hvad angik Viktor Palmgren, var situationen ligeledes uklar. Han var blevet undersøgt på skadestuen i Malmø og derefter overflyttet til neurokirurgisk i Lund. Strækningen derud var tyve kilometer, og i dette øjeblik var ambulancen stadig på vej. Med i ambulancen

befandt sig også et af de vigtigste vidner, nemlig Palmgrens kone. Hun havde antagelig siddet direkte over for ham ved bordet og været den, der havde haft størst mulighed for på nært hold at se den, der skød.

Og nu var der allerede gået næsten en time. En spildt time, og hvert sekund af den havde været dyrebar.

Månsson rystede atter på hovedet og kastede et blik på uret i baren. Halv ti.

Backlund marcherede ind i baren, tæt fulgt af Skacke.

“Sidder du her?” sagde Backlund forbavset.

Han stirrede nærsynet på Månsson.

“Hvordan går det med signalementet?” sagde Månsson. “Det haster.”

Backlund famlede med sin notesbog, lagde den så på bardisken, tog brillerne af og pudsede dem.

“Her,” sagde Skacke hurtigt, “det er det bedste, vi kan nå frem til lige nu. Middelhøjde, magert ansigt, tyndt, mørkebrunt hår, tilbagestrøget. Brun jakke, pastelfarvet skjorte, gul eller grøn, mørkt slips, mørkegrå bukser, sorte eller brune sko. Alder omkring de fyrre.”

“Godt,” sagde Månsson. “Send det ud. Med det samme. Afspær alle hovedveje, tjek tog, fly og færger.”

“Skal ske,” sagde Skacke.

“Jeg vil have ham her i byen,” sagde Månsson.

Skacke gik.

Backlund tog brillerne på igen, stirrede på Månsson og gentog det meningsfyldte spørgsmål:

“Sidder du her?”

Så kiggede han på glasset og sagde med stadig stigende forbløffelse:

“Og drikker?”

Månsson svarede ham ikke.

Backlund rettede nu sin opmærksomhed mod uret i baren, sammenlignede med sit armbåndsur og sagde:

“Det der ur går også forkert.”

“Ja,” sagde bartenderen. “Det er foran. En lille service over for gæster, der får travlt med at nå tog og færge.”

“Åh nej, åh nej,” sagde Backlund. “Det her går aldrig. Hvordan skal man kunne fastslå det rette tidspunkt, når man ikke engang kan stole på urene?”

“Nej, det bliver svært,” sagde Månsson fraværende.

Skacke kom tilbage.

“Så er det ordnet,” sagde han.

“Sikkert for sent,” sagde Månsson.

“Hvad i alverden snakker I om?” sagde Backlund og greb sin notesbog. “Hvad angår den der tjener ...”

Månsson gjorde en afværgende gestus og sagde:

“Vent lidt. Vi tager det senere. Benny, gå ud og ring til politiet i Lund og bed dem om at sende en mand til neurokirurgisk på hospitalet. Han skal være udrustet med båndoptager, så han kan optage, hvad Palmgren siger. Hvis og når han kommer til bevidsthed. Og så skal han naturligvis afhøre fru Palmgren.”

Skacke fjernede sig atter.

“Angående den der specielle tjener så kan jeg fortælle, at han ikke ville have opdaget noget, om så selveste Dracula var flagret ind i lokalet,” sagde bartenderen.

Backlund iagttog en irriteret tavshed. Månsson ventede med at sige noget, til Skacke var kommet. Eftersom Backlund formelt var Skackes overordnede, sikrede han sig ved at bruge flertalsformen.

“Hvem anser I for at være det bedste vidne?”

“En fyr, der hedder Edvardsson,” sagde Skacke. “Han sad kun tre borde væk. Men ...”

“Men hvad?”

“Han er ikke helt ædru.”

“Spiritus er en forbandelse,” sagde Backlund.

“Okay, så venter vi med ham til i morgen,” sagde Månsson.

“Hvem kan køre mig til politistationen?”

“Det kan jeg,” sagde Skacke.

“Jeg bliver her,” sagde Backlund stædigt. “Formelt er det min sag.”

“Naturligvis,” sagde Månsson. “Jamen, så hej.”

I bilen mumlede han:

“Tog og færger ...”

“Tror du, han er stukket af?” sagde Skacke tøvende.

“Han kan i hvert fald godt have gjort det,” sagde Månsson. “Under alle omstændigheder skal vi ringe til en masse mennesker. Og vi må ikke vige tilbage for at vække nogen.”

Skacke skævede til Månsson, der skiftede tandstikker. Bilen svingede ind i politistationens gård.

“Fly,” sagde Månsson for sig selv. “Det her bliver vist en hektisk nat.”

Politistationen virkede stor og dyster og meget tom på dette tidspunkt. Det var en imponerende bygning, og deres skridt gav dump genlyd på de brede stentrapper.

Månsson var af natur lige så flegmatisk, som han var stor. Han afskyede hektiske nætter, og desuden havde han stort set sin karriere bag sig.

Med Skacke var det lige omvendt; han var tyve år yngre, han tænkte meget på sin karriere og var ivrig og ambitiøs. Men hans tidligere erfaringer som politimand havde også gjort ham forsigtig og ivrig efter at gøre sig tilpas.

Så egentlig kompletterede de hinanden ganske godt.

Inde på sit kontor åbnede Månsson straks vinduerne, der vendte ud mod politistationens gård. Så sank han om i kontorstolen og sad tavs et par minutter, mens han eftertænksomt drejede på valsen på sin gamle Underwood. Til sidst sagde han:

“Sørg for, at alle radiobeskeder og telefonsamtaler bliver stillet herop. Tag dem på din telefon.”

Skacke havde kontor på den anden side af korridoren lige over for Månssons.

“Du kan lade dørene stå åbne,” sagde Månsson.

Og efter et par sekunder tilføjede han med mild ironi:

“På den måde får vi næsten et efterforskningshovedkvarter.”

Skacke gik over til sig selv og begyndte at telefonere. Efter en stund fulgte Månsson efter. Han blev stående med tandstikkeren i mundvigen og den ene skulder støttet mod dørkarmen.

“Har du tænkt over det, Benny?” sagde han.

“Ikke ret meget,” sagde Skacke forsigtigt. “Det virker på en eller anden måde ubegribeligt.”

“Ubegribeligt er ordet,” sagde Månsson.

“Hvad kan motivet for eksempel være?”

“Jeg tror, vi skal give fanden i motivet indtil videre og koncentrere os om selve hændelsesforløbet.”

Telefonen ringede. Skacke gjorde et notat.

“Den person, der skød Palmgren, havde kun et par procents chance for at slippe ud af restauranten bagefter. Hans handle-måde frem til det øjeblik, hvor skuddet blev affyret, tyder på fanatisme.”

“Noget i stil med et politisk attentat?”

“Netop. Men bagefter? Hvad skete der så? Mirakuløst nok slipper han væk, og så opfører han sig ikke længere som en fanatiker, men som en i panik.”

“Er det derfor, du tror, han forsøger at slippe ud af byen?”

“Blandt andet. Han går ind og skyder og er ligeglad med, hvad der sker bagefter. Men så bliver han som de fleste voldsforbrydere grebet af panik. Han bliver simpelthen bange og vil bare væk, helst så langt væk så hurtigt som muligt.”

Det er bare en teori, tænkte Skacke. Og desuden på temmelig løst grundlag.

Men han sagde ikke noget.

“Det er naturligvis kun en såkaldt teori,” sagde Månsson. “En god kriminalmand skal ikke beskæftige sig med teorier. Men jeg kan ikke se anden mulighed, som vi kan arbejde ud fra lige nu.”

Telefonen ringede.

Arbejde, tænke Månsson. Og et fandens besynderligt arbejde for øvrigt.

Og egentlig havde han jo fri.

Det blev en hektisk nat, for så vidt som der egentlig ikke skete noget. En del mennesker, der nogenlunde svarede til signalementet, blev standset på udfaldsvejene og ved Hovedbanegården. Ingen af dem syntes at have noget med sagen at gøre, men deres navne blev noteret.

Tyve minutter i ét gik sidste tog fra Hovedbanegården.

Et kvarter i to meddelte politiet i Lund, at Palmgren var i live.

Klokken tre kom en ny meddelelse fra samme kilde. Fru

Palmgren var chokeret, og det var svært at afhøre hende. Hun havde imidlertid tydeligt set den, der skød, og var sikker på, at hun ikke kendte ham.

“Det ser ud til, at ham fyren i Lund er oppe på mærkerne,” sagde Månsson og gable.

Lige efter fire hørte de igen fra politiet i Lund. Det lægehold, der behandlede Palmgren, havde besluttet sig for ikke at operere foreløbig. Kuglen var trængt ind bag venstre øre, og det var umuligt at sige, hvilken skade den havde forvoldt. Patientens almentilstand var efter omstændighederne udmærket, sagde de.

Månssons almentilstand var ikke god. Han var træt og meget tør i halsen og gik gang på gang ud på toilettet for at bælle vand i sig.

“Kan man leve med en kugle i hovedet?” sagde Skacke.

“Ja,” sagde Månsson. “Man kender eksempler på det. I nogle tilfælde indkapsles den i vævet, og patienten bliver rask. Hvis lægerne derimod havde forsøgt at fjerne den, var han død.”

Backlund havde tilsyneladende bidt sig fast på Savoy, for klokken halv fem ringede han og sagde, at han havde afspærret og forseglet et vist område, mens han ventede på, at teknisk afdeling skulle foretage en undersøgelse af gerningsstedet, hvilket tidligst kunne ske om nogle timer.

“Han spørger, om vi har brug for ham her,” sagde Skacke og holdt hånden for røret.

“Det eneste sted, der forhåbentlig er brug for ham, er hjemme i sengen hos hans kone,” sagde Månsson.

Skacke videregav dette med et noget modificeret ordvalg.

Straks efter sagde Skacke:

“Jeg vil tro, vi kan stryge Bulltofta. Sidste fly afgik fem minutter over elleve. Der var ingen om bord, der svarede til signalementet. Næste fly letter halv syv, og det har været fuldt besat siden i forgårs, og der er ikke nogen på venteliste.”

Det funderede Månsson lidt over.

“Hm,” sagde han omsider. “Jeg tror, jeg vil ringe til en person, der decideret ikke bryder sig om at blive vækket.”

“Hvem? Politimesteren?”

“Nej, han har sikkert ikke sovet ret meget mere end os. Hvor var du for resten i går aftes?”

“I biografen,” sagde Skacke. “Man kan jo ikke sidde derhjemme og terpe hver aften.”

“Jeg har aldrig siddet derhjemme og terpet,” sagde Månsson. “Der gik en af de der flyvebåde fra Malmø til København klokken ni. Prøv at finde ud af hvilken.”

Dette var en uventet vanskelig opgave, og der gik en halv time, inden Skacke kunne sige:

“Den hedder Springereren, og den ligger i København nu. Det er fantastisk, som nogle mennesker bliver sure, når man ringer og vækker dem.”

“Du kan trøste dig med, at det bliver værre for mig nu,” sagde Månsson. Han gik ind på sit kontor, løftede telefonrøret og drejede nul-nul-ni-fire-fem og derefter nummeret hjem til kommissær Mogensen ved Københavns Opdagelsespoliti. Han talte sytten ringninger, før en grødet stemme sagde:

“Mogensen.”

“Hej, det er Per Månsson fra Malmø.”

“Rend mig noget så grusomt,” sagde Mogensen. “Er du klar over, hvad klokken er?”

“Ja,” sagde Månsson. “Men det her kan være vigtigt. Betydningsfuldt.”

“Det må hellere være helvedes betydningsfuldt,” sagde danskeren truende.

“Vi havde et attentat her i Malmø i går aftes,” sagde Månsson. “Der er en mulighed for, at den, der gjorde det, flygtede til København. Vi har et signalement.”

Så gennemgik han historien, og Mogensen sagde surt:

“Hvad fanden forestiller du dig, at jeg kan udføre mirakler?”

“Netop,” sagde Månsson. “Slå på tråden, hvis der er noget.”

“Dra åt helvete,” sagde Mogensen på usædvanlig rent svensk og smækkede røret på.

Månsson skuttede sig og gabte.

“Hvad var det for et sprog, du talte?” sagde Skacke nysgerigt.

“Skandinavisk,” sagde Månsson.

Så skete der ingenting.

Derefter skete der det, at Backlund ringede og sagde, at undersøgelsen af gerningsstedet var begyndt. Da var klokken otte.

“Det er dog fandens, så emsig han er,” sagde Månsson.

“Hvad gør vi nu?” sagde Skacke.

“Ikke noget. Venter.”

Klokken tyve minutter over ni ringede Månssons private linje. Han løftede røret og lyttede et minut eller to, afbrød samtalen uden så meget som at sige tak eller hej og råbte til Skacke:

“Ring til Stockholm. Nu straks!”

“Hvad skal jeg sige?”

Månsson kiggede på uret.

“Det var Mogensen, der ringede. Han sagde, at en svensker, der kaldte sig Bengt Stensson, havde købt billet fra Kastrup til Stockholm i nat og siden stået standby i flere timer. Til sidst kom han med et SAS-fly, der lettede fem minutter i halv otte. Det burde være landet i Arlanda for højst ti minutter siden. Fyren passer på signalementet. Jeg vil have bussen fra lufthavnen ind til byen standset ved flyterminalen og den mand pågrebet.”

Skacke kastede sig over telefonen.

“Ja,” sagde han åndeløst et halvt minut senere. “Stockholm ordner det.”

“Hvem talte du med?”

“Gunvald Larsson.”

“Nå, ham.”

De ventede.

En halv time senere ringede Skackes telefon. Han rev røret til sig, lyttede og blev siddende med det i hånden.

“Det glippede,” sagde han.

“Jaså,” sagde Månsson lakonisk.

De havde da ellers haft tyve minutter til det, tænkte han.